

Hồi 1

Kim Ngạo Thiên

Hàm Dương, chốn phồn hoa đô hội với những tòa kỹ lâu nổi tiếng, những kỹ viện nguy nga tráng lệ và lộng lẫy về đêm, và Hàm Dương lúc nào cũng nhộn nhịp với những lễ hội luôn có trong năm.

Tại Hàm Dương cũng có một con người nổi tiếng chẳng khác gì nó. Những cư dân ở Hàm Dương ai cũng biết đến người đó. Không chỉ trong Hàm Dương người ta mới biết đến người vang danh thiên hạ đó mà cả người trên giới giang hồ cũng biết đến y.

Đó là Kim Ngạo Thiên.

Chỉ mỗi cái tên đó thôi, người ta cũng có thể đoán biết Kim Ngạo Thiên là người như thế nào rồi. Tục danh thường nói lên bản chất mà. Y tự cho mình cái tên Ngạo Thiên, nếu đúng như thế thì y mới đúng là kẻ ngạo mạn coi trời bằng vung. Còn nếu đó là cái tên do song đường để lại thì cũng châm chước cho y phần nào. Dù sao thì Ngạo Thiên vẫn là Ngạo Thiên.

Cho dù cái tên thế nào thì cũng không phải cái tên đó làm nên nổi tiếng của Kim Ngạo Thiên. Y có tiếng trong giang hồ và nhất là có tiếng tại Hàm Dương, bởi vì thân thế của Kim Ngạo Thiên đã nổi tiếng.

Tất cả mọi kỹ viện đẹp nhất Hàm Dương hợp lại, tất cả mọi biệt trang gộp lại và tất cả những nơi nào đẹp nhất tại Hàm Dương tụ chung vào một chỗ cũng không thể nào sánh bằng Kim Trang. Một tòa biệt trang đẹp nhất, lộng lẫy nhất ở Hàm Dương. Thiên hạ chẳng biết cơ nghiệp đồ sộ của Kim Trang như thế nào nhưng họ kháo với nhau, cơ nghiệp của Kim Trang có thể mua được tất cả mọi thứ trên đời này. Thậm chí họ còn xầm xì với nhau, nếu như đương kim hoàng thượng đem cái ngai vàng ra bán. Thì Kim Trang cũng mua được nốt. Chính cái chức nghiệp của Kim Trang, làm nên sự nổi tiếng của Kim Ngạo Thiên mặc dù y chỉ mới ngoài mười tám, đôi mươi.

Mặc dù nổi tiếng như vậy, cơ ngơi to lớn như vậy nhưng chẳng một nhân vật nào của giới võ lâm hắc đạo dám để mắt đến Kim Trang. Bởi chỉ với những hàng môn khách thôi, trong Kim Trang đã có những đại cao thủ kỳ tuyệt trên chốn giang hồ. Chỉ nghe đến tên thôi

đã siêu hồn phách rồi, còn đâu nghĩ đến chuyện đem phiến toái đến cho Kim Trang đừng nói đến chuyện muốn cướp cơ nghiệp của Kim Trang.

Cái thân thể độc nhất vô nhị được trời ban cho đó đã làm nên sự nổi tiếng của Kim Ngạo Thiên tại Hàm Dương. Cũng chính cái thân thể đó mà ai cũng mơ mình cũng sẽ may mắn được như Kim Ngạo Thiên. Trời cho ai thì người đó hưởng, trời cho Kim Ngạo Thiên thì y được hưởng phúc của trời chứ có mơ là được rồi. Có lẽ vì ông trời ban cho y những ước mơ cũng muôn vạn người khác nên y mới lấy được cái tên Ngạo Thiên. Phàm người ta có quá nhiều sự may mắn trong đời mình, thì thường tỏ ra ngạo mạn, có lẽ Ngạo Thiên cũng là con người như vậy chẳng.

Chỉ có một điều Kim Ngạo Thiên không được may mắn như những người khác, đó là không có cha. Từ lúc chào đời Kim Ngạo Thiên chẳng biết cha mình là ai, ngoài trừ mỗi một mẹ thương yêu y hơn cả cơ nghiệp của Kim Trang.

Ngạo Thiên cũng biết rất mù mờ về thân phận của mẫu thân mình. Lãng Bội Phân cũng chẳng bao giờ nói cho Ngạo Thiên biết về thân phận của người, nên Ngạo Thiên cũng chỉ biết mỗi một điều mình là kẻ may mắn trên đời này, một hảo thiếu gia được mẫu thân yêu thương, nâng như trứng hứng như hoa.

Ngạo Thiên chỉ mơ hồ biết rằng, mẫu thân mình cũng là người nổi tiếng nhất trong giới võ lâm giang hồ, nhưng nay thì đã rửa tay quy ẩn giang hồ rồi. Y chỉ biết như thế là quá đủ rồi, y cần gì phải biết đến lai lịch của mẫu thân mình, cho dù y muốn tìm hiểu có lẽ người cũng không nói, với lại cái cơ nghiệp của Kim Trang cũng đủ khẳng định cho mọi người ở Hàm Dương và trên giang hồ lẫn Kim Ngạo Thiên người chẳng biết phải là kẻ tầm thường. Chính vì thế tâm của Kim Ngạo Thiên chỉ một người duy nhất là y ngưỡng mộ, người đó chẳng ai khác chính là Lãng Bội Phân - mẫu thân của Ngạo Thiên.

Có lẽ trong tâm y, ngay tại Hàm Dương này thì Lãng Bội Phân phu nhân là người nhất y ngưỡng mộ, ngưỡng mộ hơn cả ông tạo. Chính vì thế mà Kim Ngạo Thiên mới tự đặt cho mình cái tục danh Ngạo Thiên, nghĩa là coi ông trời cũng không bằng mẫu thân. Nếu có thì cũng đúng thôi, bởi vì chỉ có Kim Trang là chốn nuôi dưỡng y đến tuổi trưởng thành và cũng chỉ có Kim Trang tạo ra sự nổi tiếng cho Ngạo Thiên và hơn thế nữa, chỉ có Lãng Bội Phân sinh ra và nuôi dạy y, nên Ngạo Thiên chỉ biết có mỗi một Lãng phu nhân, ngưỡng mộ một Lãng phu nhân, kính trọng cũng chỉ một Lãng phu nhân.

Ai cũng được hoàn cảnh như Ngạo Thiên thì cũng như hắn, bởi đó là phúc phần trời ban mà.

Cũng như mọi hôm, cứ đến thời khắc Hàm Dương lên đèn là Kim Ngạo Thiên lại đến tòa Hàm Dương Bách Niên Tửu. Đó là cái lệ của Kim Ngạo Thiên. Ngạo Thiên đến Hàm Dương bách niên tửu này, tuy không thể so sánh bằng với hảo tửu tại Kim Trang, thậm chí không sánh với rượu để đãi môn khách. Tửu lâu chứ đâu phải là kỹ viện. Thế mà vị thiếu gia con cưng của Kim Trang cứ lại thích đến. Cái gì khiến Kim Ngạo Thiên thích Hàm Dương Bách Niên Tửu Lâu, chẳng qua đến đó y có bằng hữu và hơn thế nữa đó y được nghe tất cả những lời nịnh nọt mát tai nhất. Kể được tăng bốc, bọ đỡ thì ai mà chẳng muốn chứ.

Khi Ngạo Thiên bước vào Hàm Dương Bách niên tửu, thì không khí ở đây nhộn nhịp hẳn lên cứ như thần tài gõ cửa tòa tửu lâu này. Tất cả khách quan đang có mặt tại Hàm Dương bách niên tửu lâu vốn đã đón Ngạo Thiên, chẳng khác nào đón người thân thương nhớ đi xa mới về.

Thậm chí còn họ chen nhau để có thể cho Kim Ngạo Thiên thấy. Cho dù trong tâm y chẳng coi họ là bằng hữu của mình. Ngạo Thiên liên tục ôm quyền xá để đáp lại những lời tăng bốc của bọn khách nhân kia. Thế mới nói có thịt thì vịt què cũng mò đến mà.

Chiếc bàn trống được dành riêng cho Kim Ngạo Thiên trong Hàm Dương Bách niên tửu được đặt nơi trang trọng nhất, mọi người ở trong gian tửu sảnh rộng lớn này đều có thể thấy Ngạo Thiên và ngược lại, còn một điều nữa, nếu Ngạo Thiên thích hồ mơ mộng thì có ô cửa sổ hình vòm, có thể dõi mắt nhìn phong cảnh non xanh nước biếc của Hàm Dương. Kim Ngạo Thiên là quý tử của Kim Trang tất phải được đặc quyền đó chứ?

Lấy một tờ ngân phiếu đặt lên bàn, Ngạo Thiên tự đắc nói với lão điểm chủ Hàm Dương Bách Niên Tửu.

- Lão Tứ... Cũng như mọi hôm nhe.

Lão Tứ cười giả lả nói:

- Lão Tứ đã chuẩn bị những món ăn trân kỳ cho thiếu gia.

Ngạo Thiên chớp mắt ra vẻ ngạc nhiên với lời nói của lão Tứ:

- Chỉ một mình Kim Ngạo Thiên thôi à?

Ngạo Thiên giang rộng hai tay:

- Nếu lão Tứ chỉ chuẩn bị cho một mình thiếu gia món trân kỳ kia thì phải là món gan rồng mới được.

Mọi người xướng theo:

- Đúng rồi... đúng rồi. Chỉ có món gan rồng mới xứng đáng với Kim thiếu gia.

Ngạo Thiên ra dấu cho mọi người im lặng rồi nhìn lại lão Tứ:

- Nếu không phải làm món gan rồng thì lão hãy dọn tất cả mọi người ở đây. Có như thế mới vui.

Y nhìn xuống thực khách, cao giọng nói tiếp:

- Chư huynh đệ có đồng ý với Ngạo Thiên không?

Mọi người xướng lên:

- Đồng ý.

Nghe Ngạo Thiên nói, lão Tứ không khỏi bối rối. Lão giả lả nói:

- Lão sẽ dọn ngay cho mọi người nhưng chỉ sợ...

Ngạo Thiên nhướng cao đôi chân mày lưỡi kiếm nhìn lão.

- Lão Tứ sợ gì?

- Lão Tứ chỉ sợ thiếu gia tốn nhiều ngân lượng.

Nghe lão thốt câu này, Ngạo Thiên trố mắt nhìn với vẻ sững sốt. Bất chợt Ngạo Thiên phá lên cười. Y vừa cười vừa nói:

- Chư huynh có nghe lão Tứ nói không... lão Tứ sợ Ngạo Thiên tốn nhiều ngân lượng vì món trân kỳ mà lão sắp dọn ra để thết đãi chư bằng hữu của Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên đưa tay qua khỏi đầu:

- Lão Tứ lo lắng cho Ngạo Thiên như thế hóa ra xúc phạm đến Ngạo Thiên rồi. Các vị có đồng ý không?

Mọi người xướng lên:

- Đồng ý... đồng ý... lão Tứ đã xúc phạm Kim thiếu gia.

Ngạo Thiên khoát tay để mọi người im lặng rồi nhìn lại lão Tứ:

- Lão Tứ nghe họ nói rồi chứ?

Vừa nói Ngạo Thiên vừa thò tay vào ngực áo rút luôn một xấp ngân phiếu đặt lên bàn:

- Bấy nhiêu đây đủ cho lão Tứ dùng món gan rồng đãi huynh đệ của bốn thiếu gia chứ?

Nhìn xấp ngân phiếu đặt trên bàn, lão Tứ rối rít nói:

- Lão Tứ không dám nói... Không dám nói một tiếng gì cả.

Ngạo Thiên nhướng mày nhìn lão:

- Không dám nói nữa thì hay tự vả vào miệng lão đi.

- Lão Tứ vội vả làm ngay.

Nói dứt câu, lão Tứ tự tay vả vào miệng mình vừa nói:

- Cái miệng thúi dám xúc phạm Kim thiếu gia... cái miệng thúi này.

Ngạo Thiên khoát tay:

- Thôi thôi đủ rồi... lão vả mãi không chừng đôi môi gầy hằn lên mà bản thiếu gia lại còn không được ăn món ăn thần kỳ của lão vừa nói.

Lão Tứ khúm núm ôm quyền xá:

- Đại thiếu gia... đa tạ.

Lão Tứ ôm quyền xá Ngạo Thiên rồi nhanh bước quay vào trong. Lão Tứ đi rồi, Ngạo Thiên mới chuốc rượu ra chén, bung chén rượu y trình trọng nói:

- Ngạo Thiên chào chư huynh đệ. Cũng như mọi hôm, chúng ta sẽ lại uống thật say, ăn thật no rồi mạnh ai vào nhà nấy. Hàm Dương đại hủ, Kim Trang đại phúc, Lãng phu nhân trường thọ. Mời.

Mọi người cùng nói câu nói của Ngạo Thiên:

“Hàm Dương đại hủ, Kim Trang đại phúc, Lãng phu nhân trường thọ.”

Nghe họ xướng câu nói đó mà chân diện của Kim Ngạo Thiên tràn trên sự hoan hỉ.

Rượu và thức ăn ngon của Kim thiếu gia ban tặng, ăn khỏi mất ngân lượng thì ai mà không thích. Một lời nói chót lưỡi đầu môi, và được buổi ăn uống ngon lành, thậm chí còn được có thể nhiều hơn thế nữa thì ai mà không muốn thốt ra lời ầm ỹ hay đẹp.

Khách hoan hỉ, Ngạo Thiên hoan hỉ và có thể nói cả Hàm Dương này đều hoan hỉ, nhất là những người đang có mặt tại Hàm Dương bách niên tửu lâu.

Không khí trong tửu sảnh Hàm Dương bách niên tửu rộn rịp hẳn lên với những lời tăng bốc tốt đẹp nhất dành cho Kim Ngạo Thiên và Kim Trang. Được ba tuần rượu thì sự huyền não của những con ma men càng huyền não hơn, họ tặng cho Ngạo Thiên tất cả những lời nói nào hay nhất có thể nghĩ ra.

Ngạo Thiên ra dấu cho mọi người im lặng, rồi bung chén rượu trình trọng nói:

- Ngạo Thiên mượn chén rượu này hỏi chư huynh một câu?

Mọi người xôn xao hẳn lên:

- Thiếu gia cứ hỏi.

Ngạo Thiên khẽ gật đầu. Y rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi chậm rãi nói:

- Ở cõi nhân gian này, đương kim thiên tử là người cao nhất. Vậy còn ai hơn đương kim thiên tử hay không?

Mọi người bỗng chốc trở nên im lặng. Sự im lặng làm cho không khí trong tửu sảnh ngưng đọng hẳn lại.

Sự huyền não lắng đi thay vào đó là khoảng không gian trầm mặc. Có lẽ tất cả đều phải suy nghĩ đến lời nói của Kim Ngạo Thiên.

Trên thế gian này thì đâu còn người nào có thể sánh bằng với đương kim hoàng thượng. Thiên tử là con của trời, thay trời chăm dân trị nước thì đâu còn ai sánh bằng chứ đừng nói là hơn. Thế mà Ngạo Thiên lại mang ra câu hỏi này, ra như một lời đánh đố mọi người. Một câu hỏi mà chẳng một người nào có thể nghĩ ra câu trả lời. Ai mà dám so sánh đương kim thiên tử với một người nào đó còn trong thế gian này chứ.

Nhưng cuối cùng sự im lặng kia cũng bị phá vỡ bởi một người ồm nhóm bước ra.

Ngạo Thiên nhìn người đó nói:

- Mã huynh có câu trả lời à?

Mã Sự ve cằm gật đầu rồi từ tốn nói:

- Mã mỗ không biết ý nghĩ mình có đúng hay không, nhưng phải nói suy nghĩ của mình.

Ngạo Thiên ôm quyền:

- Mời Mã huynh chỉ giáo cho Ngạo Thiên và chư huynh đệ.

Mã Sự ôm quyền xá mọi người rồi trịnh trọng nói:

- Theo Mã mỗ thì người hơn cả Thiên tử chính là Kim Ngạo Thiên thiếu gia.

Y nói dứt câu và nhanh mắt nhìn ra cửa như sợ có người nào đó thuộc nha sai của công đường nghe được câu nói của mình. Tất cả mọi người đều nhìn sững Mã Sự. Ai cũng phải nghĩ thầm:

- Cái gã này đúng là muốn chết, hoặc có lá gan to như gan trời mới dám thốt ra câu nói đó. Y hẳn không muốn sống rồi hay sao mà dám đem cả dòng tộc ra đùa với uy quyền tối thượng của thiên tử.

Tất cả mọi người vừa nghĩ vừa nhìn Ngạo Thiên. Họ chờ đợi sự phản bác hoặc đồng ý của Kim Ngạo Thiên.

Đôi chân mày lưỡi kiếm của Ngạo Thiên nhíu lại. Mọi người nhận ra ngay cái nhíu mày của Ngạo Thiên mà thở dài nhẹ nhõm, bởi câu trả lời vừa rồi của Mã Sự đã nhận được sự phản bác không đồng tình của Kim Ngạo Thiên.

Ai mà muốn đem cái mạng mình để đổi lấy một lời nói vô nghĩa chứ?

Thở hắt ra một tiếng, Ngạo Thiên nhìn Mã Sự nói:

- Mã huynh nói sai rồi.

Tất cả thực khách ở Hàm Dương Bách niên tửu đều thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được cả một ngọn thái sơn trên lưng mình. Mọi người nhanh nhẩu hẳn lên.

Mã Sự đỏ mặt. Y ôm quyền miễn cưỡng nói:

- Kim thiếu gia có thể trả lời cho Mã Sự biết được không?

Ngạo Thiên mỉm cười rồi nói:

- Mã huynh trả lời sai, nhưng câu trả lời vừa rồi của Mã huynh cũng rất xứng đáng nhận một trăm lạng bạc để uống rượu suy gẫm câu trả lời thứ hai.

Kim Ngạo Thiên vừa nói vừa lấy tờ ngân phiếu một trăm lạng bạc bước đến đặt vào tay Mã Sự. Một trăm lạng bạc dành cho một câu trả lời chẳng đúng, quả là một hấp lực đối với mọi người. Cả tòa tửu sảnh huyền náo hẳn lên, nhộn nhịp hẳn lên.

Mã Sự vốn vãi nói:

- Đa tạ Kim thiếu gia... đa tạ Kim thiếu gia.

Mã Sự vừa nói vừa cho ngay tờ ngân phiếu vào túi áo mình. Số ngân lượng mà Ngạo Thiên bỏ ra khiến cho cả gian tửu sảnh nhốn nháo hẳn lên. Bây giờ thì ai cũng muốn có câu trả lời cho Ngạo Thiên.

Một người nữa bước ra trịnh trọng nói:

- Thiếu gia... Ngạc Khinh có câu trả lời cho thiếu gia rồi.

Ngạo Thiên nhìn Ngạc Khinh:

- Mời Ngạc huynh.

- Theo Ngạc mỗ thì người hơn đương kim thiên tử đương nhiên là thái thượng hoàng.

Đôi chân mày Ngạc Thiên nhíu lại.

Ngạc Khinh mỉm cười, tự tin nói:

- Ngạc Khinh nói đúng ý của thiếu gia chứ?

Ngạc Thiên lắc đầu:

- Câu trả lời của Ngạc huynh thì ai cũng trả lời được. Lời nói này chỉ đáng nhận một chén rượu phạt của đương kim thiên tử. Nhưng khốn nỗi đương kim thiên tử lại không có ở đây, Ngạc huynh phải nhịn thêm thôi.

Dung diện của Ngạc Khinh đỏ lên. Y ôm quyền miễn cưỡng hỏi:

- Thế thiếu gia nói ai hơn nào?

Ngạc Thiên nhìn bọn thực khách trịnh trọng nói:

- Bất cứ huynh đệ nào trả lời được câu hỏi này, bốn thiếu gia sẽ tặng năm trăm lạng bạc. Còn nếu ai trả lời sai thì cứ tự nhiên tát vào má mình hai cái... đồng ý không.

Bọn thực khách nhốn nháo hẳn lên Có người bước ra.

- Ta có câu trả lời.

Ngạc Thiên nhìn người đó.

- Thừa Kiến huynh có câu trả lời... vậy Ngạc Thiên xin mời Thừa đại ca.

Thừa Kiến lấy hơi cao giọng nói:

- Theo Thừa mỗ hơn Thiên tử chỉ có ông trời.

Ngạc Thiên khoát tay.

- Sai...

Thừa Kiến trố mắt nhìn Ngạc Thiên.

- Ông trời mà cùng sai nữa à?

- Ngạc Thiên nói sai là sai. Mời Thừa huynh thể hiện nốt phần còn lại...

Thừa Kiến mím chặt hai cánh môi rồi tự vả vào miệng mình. Y lui về chỗ cũ, neho mày, đăm đăm nhìn Ngạc Thiên. Một câu hỏi đơn giản như thế nhưng lại khiến mọi người cứ đứng đực ra chẳng thể nào tìm được câu trả lời, không khí trong tửu sảnh lại ảm đạm như tờ.

Không thấy người nào bước ra, Kim Ngạo Thiên rút ngay một tờ ngân phiếu năm trăm lượng đặt lên bàn. Y vỗ vào tờ ngân phiếu.

- Tờ ngân phiếu này thuộc bất cứ người nào nếu như trả lời được câu hỏi của bốn thiếu gia.

Cả gian tử sảnh với trên bốn mươi người thế mà chẳng có người nào bước ra mặc dù mắt đăm đăm nhìn tờ ngân phiếu với vẻ thèm thuồng. Một câu trả lời đúng được năm trăm lượng bạc, số ngân lượng đâu phải là nhỏ thế nhưng chẳng có người nào bước ra nữa.

Ngạo Thiên hơi tỏ vẻ thất vọng thì một lão nhân vận đồ cái bang bước vào.

Y đi thẳng một mạch đến trước mặt Kim Ngạo Thiên, ôm quyền nói:

- Kim thiếu gia cho lão cái bang già này tìm chút ngân lượng chứ?

Ngạo Thiên ôm quyền xá lão cái bang.

- Lão trượng... Tứ hải giai huynh đệ... mặc dù Kim Ngạo Thiên chưa biết lão tiền bối là ai, nhưng tất cả mọi người không phân biệt ai là người như thế nào. Bất cứ ai cũng đều có thể lấy tờ ngân phiếu này, miễn trả lời trong câu hỏi của Kim Ngạo Thiên.

Lão cái bang vuốt râu, rồi nhón tay lấy tờ ngân phiếu cho vào túi áo vá vúi của mình. Lão vừa cho tờ ngân phiếu vào chiếc túi vá chằng chịt vừa nói:

- Xem như tờ ngân phiếu này là của lão phu rồi.

Mọi người nhốn nháo hẳn lên.

Có người lớn tiếng nói:

- Không biết lão trả lời đúng hay sai mà đã vội lấy tờ ngân phiếu năm trăm lượng của Kim thiếu gia rồi.

Kim Ngạo Thiên khoát tay:

- Không sao...

Nhìn lại lão cái bang, Ngạo Thiên ôm quyền từ tốn nói:

- Tiên sinh đã lấy tờ ngân phiếu hẳn đã biết chắc mình trả lời đúng.

Lão cái bang gật đầu:

- Lão chắc chắn mà.

Ngạo Thiên mỉm cười, ôn nhu nói:

- Nếu không đúng tiền sinh phải tự vả vào miệng mình và trả lại tờ ngân phiếu cho người khác đó.

Lão vuốt râu nhướn nhìn Kim Ngạo Thiên.

- Hề... Khi ngân phiếu đã nằm yên trong túi của lão Cù thì khó mà qua tay người khác lắm. Kim thiếu gia có tin như vậy không?

- Tiền sinh nói thật, Ngạo Thiên phải tin rồi... nhưng chỉ sợ tiền sinh trả lời không đúng thôi.

- Lão Cù sao lại trả lời không đúng được. Lão Cù trả lời cho Kim thiếu gia và chỉ cần Kim thiếu gia giải trình cho mọi người biết vì sao câu trả lời của lão Cù đúng là được rồi. Nghĩ như thế nào nói như thế nấy. Nếu như Kim thiếu gia nói đúng, lão Cù sẽ tặng cho Kim thiếu gia...

Lão Cù bỏ lửng câu nói giữa chừng với tay về bầu hồ lô rượu đeo bên hông.

Lão giả lả cười nói tiếp:

- Đây là bầu hồ lô rượu có một không hai trên đời này. Người uống một chén bằng trăm người uống rượu cả một đời. Lão hủ sẽ cùng với thiếu gia uống cạn bầu hồ lô này. Đồng ý chứ?

Kim Ngạo Thiên nhú mày, rồi giọng cười nói:

- Văn bối không biết rượu trong hồ lô của tiền sinh là hảo tửu gì. Nhưng nếu cần rượu ngon, muốn uống rượu ngon, văn bối cam đoan chẳng thể nào có rượu ngon hơn rượu Kim Trang.

- Hề... Lão Cù biết Kim Trang của thiếu gia tiếng tăm lẫy lừng, nhưng lão Cù chẳng có rượu nào ngon hơn rượu của lão Cù. Một vạn năm lão Cù mới cất được một bồ đó.

Ngạo Thiên nhú mày rồi giả lả cười:

- Tiền sinh sống được bao nhiêu lâu mà đòi một bầu rượu một vạn năm. Trên sinh có nói quá không?

- Ai mà chẳng nói khoác. Nhưng lão phu đảm bảo rượu của lão tuyệt hơn tất cả những thứ rượu có trên thế gian này. Còn đề chứng minh cho lời của lão Cù, nếu như lão Cù nói sai, lão Cù sẽ tự tát vào miệng mình cho đến khi rớt răng ra mới thôi. Kim thiếu gia đồng ý chứ?

- Lão tiền sinh già cả mà lại không có răng... Tội nghiệp lắm.

- Như thế mới công bằng.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Được! Ngạo Thiên đồng ý với tiền sinh. Tiền sinh hãy trả lời câu hỏi của Ngạo Thiên.
- Lão Cù rất sẵn lòng.

Lão Cù vuốt râu nhìn Ngạo Thiên rồi trình trọng nói:

- Theo lão Cù, nói thì ý của Kim Ngạo Thiên, thiếu gia Kim Trang thì người hơn thiên tử chỉ có một người duy nhất.

Lão ngưng lời nhìn Ngạo Thiên với ánh mắt dò xét, rồi trình trọng nói tiếp:

- Người đó chính là LĂNG BỘI PHÂN phu nhân.

Tất cả mọi người ồ lên, trong khi Ngạo Thiên nhìn lão chăm chăm.

Ngạo Thiên ra dấu cho mọi người im lặng. Nhìn lại Lão Cù, Ngạo Thiên nghiêm vọng nói:

- Lão tiền sinh nói lại một lần nữa xem.
- Được... theo ý của Kim thiếu gia thì Lăng Bội Phân phu nhân hơn hẳn thiên tử. Mọi người dồn mắt nhìn Ngạo Thiên.

Hai tay Ngạo Thiên xoa với nhau.

Lão Cù nói:

- Lão phu nói đúng chớ?

Ngạo Thiên đưa tay qua khỏi đầu, bắt chợt vỗ lấy lão.

- Tiền sinh nói quá đúng... rất đúng...
- Nếu lão phu nói đúng thì Kim thiếu gia hãy giải trình cho mọi người đây biết. Nếu như thiếu gia không giải trình thì không chừng họ lại cho lão Cù là kẻ nịnh hót thì họ lại không phục lão Cù.

Lão vỗ vào bầu hồ lô:

- Giải trình đúng, bầu hồ lô rượu của lão sẽ thuộc về Kim thiếu gia. Xem như chúng ta đổi chác với nhau vậy mà.

Trong đám thực khách có người xầm xì.

- Một bầu rượu hồ lô chỉ đáng một phân bạc mà đổi những năm trăm lượng đúng là biết nói và biết đổi mà.

Lão Cù không mản đến lời nói đó, mà nhìn Ngạo Thiên:

- Kim thiếu gia...

Ngạo Thiên gật đầu. Nhìn lại bọn môn khách, Ngạo Thiên ôm quyền trình trọng nói:

- Lão Cù tiền sinh nói rất đúng. Ngạo Thiên hỏi chư huynh câu hỏi vừa rồi theo ý của Ngạo Thiên. Phàm những ai hiểu bốn thiếu gia thì sẽ có câu trả lời ngay, nhưng chỉ tiếc chư huynh đâu chẳng ai hiểu đến Ngạo Thiên cả. Giờ thì Ngạo Thiên buộc phải giải thích cho chư huynh đệ hiểu. Nếu không chư huynh đệ sẽ hiểu lầm lão Cù tiền sinh.

Mọi người nhau nhau hấn lên:

- Thiếu gia nói thử xem.

Ngạo Thiên ve cằm, khinh khỉnh nói:

- Thiên tử không dễ ra, không nuôi dưỡng Ngạo Thiên và không cho Ngạo Thiên như ngày hôm nay. Người cho Ngạo Thiên tất cả chính là mẫu thân Lăng Bội Phân. Tất cả mọi người ở đây đang uống rượu và ăn thức ăn của Kim Trang, nên trong Ngạo Thiên, đương kim thiên tử sao có thể sánh bằng Lăng Bội mẫu thân. Nếu không có mẫu thân thì chúng ta có ở đây để chờ thiên tử không? Ai cũng có mẫu thân nên mẫu thân là trên hết, hơn cả thiên tử nữa.

Mọi người im lặng. Họ không phản bác nhưng cũng không có ý đồng tình với Ngạo Thiên. Bởi thừa nhận lời nói của Ngạo Thiên thì hóa ra đã phạm vào đại tội khi quân bất trung, mà tội này thì có thể chết như chơi. Chẳng ai muốn đem mạng mình để đổi lấy một bữa tiệc dù thịnh soạn đến đâu.

Ngạo Thiên sa sầm mặt khi thấy bọn môn khách chẳng người nào có thái độ gì với lời giải trình của mình. Ngạo Thiên cau mày bất nhẫn nói:

- Ai đồng ý với Kim thiếu gia thì sẽ có được mười lạng bạc uống rượu.

Vừa nói Kim Ngạo Thiên vừa lấy một sấp ngân lượng đặt lên bàn. Sự im lặng nhanh chóng bị phá vỡ, mọi người nhanh nhẩu hấn lên và chẳng mấy chốc mọi người đều đồng ý với lời giải trình của Ngạo Thiên.

Thế mới biết ngân lượng có sức mạnh như thế nào.

Ngạo Thiên nhìn lại lão Cù từ tốn nói:

- Văn sinh nói đúng.

Lão Cù vỗ vai Kim Ngạo Thiên nói:

- Có ngân lượng như thiếu gia đây thì nói cái gì mà không đúng.

Lão Cù vỗ vai Kim Ngạo Thiên ôn nhu nói:

- Dù sao thì Kim thiếu gia cũng phải giải trình đúng cho lão Cù. Lão và thiếu gia có thể uống bầu rượu này.

- o O o -